

ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΟΣ...

Είναι κακός. "Ετσι τοῦ λένε. Τὸ πιστεύει
καμὰ φορὰ κι ὁ ἴδιος. Στὸ σχολεῖο
εἶν' ἀπ' τοὺς τελευταίους μὲς στὴν τάξη.

— « Πάλι δὲν ἄνοιξες — φωνάζει ὁ δάσκαλος — βιβλίο!... »

Ἡ μάνα του, πὸν ὡς τόσο τὸν λατρεῖ

— ἔ, καὶ ποιὰ μάνα... εἶν' ἀπελπισμένη...

— « Θὰ δῆς... — τῆς λέν — ἀργότερα θὰ σιάξῃ... »
μ' αὐτὴ χαμογελαί λυπημένη...

Τὸ βράδυ, σὰν σχολάει, γυρνᾷ στὸ σπίτι

μὲ ροῦχα λερωμένα, ξεσχισμένους.

Δὲν τοῦ μιλᾷν. Κι οὐτὸς σὲ μὰ γωνιά

— τὴν ἴδια πάντα — μένει ζαρωμένος.

Τσακόνεται μὲ ὄλους. Τὸν μεγάλο

ἀδερφό του δὲ χωνεύει προπαντός,

ποῦ ὄλο τοῦ μιλᾷ μὲ καταφρόνια...

(Κι' ὅμως τὸ ἄδικο τὸ ἔχει πάντ' αὐτός...)

Καὶ μόνο ἀργὰ τὴ νύχτα, ὅταν μένη

κλεισμένος μοναχὸς στὰ σκοτεινὰ

κάτω ἀπ' τὸ πάπλωμά του σιγοκλαίει

καὶ μ' ἀπορία τοῦ σφίγγει τὴν καρδιά...

Ἔνα παράπονο βουβὸ τὸν κυριεῖ

σὰν ἀναφυλλητὸ καὶ σὰ λυγμός:

γιατί, ἀλήθεια, σὰν ὄλους τοὺς ἄλλους

νὰ μὴ μπορῇ κι αὐτὸς νᾶναι καλός...

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ